In de gevoegde zaken 35-62 en 16-63:

André Leroy,

hulpfunctionaris bij de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, Rue Astrid 20, Luxemburg,

Verzoeker

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. E. Arendt, Advocaat bij de Cour d'Appel te Luxemburg, Avenue Guillaume 27, Luxemburg,

bijgestaan door mr. P. F. Ryziger, Advocaat bij de Conseil d'Etat en bij de Cour de Cassation van Frankrijk,

tegen

Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal,

Verweerster

ten deze domicilie gekozen hebbende te haren kantore, Place de Metz 2, Luxemburg,

vertegenwoordigd door G. Sautter, juridisch adviseur bij de Hoge Autoriteit, als gemachtigde,

bijgestaan door mr. J. Coutard, Advocaat bij de Conseil d'Etat en bij de Cour de Cassation van Frankrijk,

betreffende een vordering tot nietigverklaring van een beschikking van de President van de Hoge Autoriteit van de E.G.K.S., waarbij aan verzoeker een vaste aanstelling bij de Gemeenschap is geweigerd, alsmede tot toekenning van vergoeding wegens de voor verzoeker daardoor ontstane schade,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt:

A. Trabucchi (*Rechter-Rapporteur*), *President*,
L. Delvaux, W. Strauss, *Rechters*,
Advocaat-Generaal: M. Lagrange,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten, die aan dit geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

André Leroy is op 6 juli 1959 in dienst getreden van de Hoge Autoriteit van de E.G.K.S. met een contract voor de tijd van 1 juli 1959 tot 30 juni 1960. Krachtens dit contract werd betrokkene aangesteld in de rang A/6. Korte tijd later werd aan Leroy op zijn verzoek de rang A/5 toegekend op grond van zijn diploma's en de zeer gespecialiseerde werkzaamheden die hij verrichtte.

Op voorstel van de Directeur-Generaal van het Directoraat-Generaal Economie-Energie, Nora, werd dit contract op 31 mei 1960 verlengd voor de tijd van 1 juli 1960 tot 30 juni 1961.

Ten gevolge van de algemene reorganisatie van de diensten van de Hoge Autoriteit werden bij het Directoraat-Generaal Economie-Energie twee posten van hoofdadministrateurs nos. 30 en 31 ingesteld. Leroy werd ad interim benoemd op de post no. 30 en verkreeg

daardoor de rang A/4. Voorts werd zijn contract ten tweeden male verlengd van 1 juli 1961 tot 30 juni 1962.

Na de inwerkingtreding van de nieuwe bepalingen van het Statuut van de ambtenaren van de E.G.K.S., waardoor de vaste aanstelling van ambtenaren in tijdelijke dienst mogelijk werd, verzocht Leroy om een vaste aanstelling op grond van artikel 93 van het Statuut. Dit verzoek werd geweigerd, doch tevens werd besloten, dat Leroy als hulpfunctionaris in dienst zou blijven.

Bij brief van 5 september 1962 van het Directoraat-Generaal Administratie en Financiën, getekend Jaurant-Singer, werd verzoeker van deze weigering en het aanbod van een contract als hulpfunctionaris op de hoogte gesteld. Tegen deze brief richt zich het beroep 35-62, dat Leroy op 5 december 1962 aanhangig maakte.

Vervolgens werd verzoeker bij brief van 4 december 1962, getekend Signorini, in kennis gesteld van een beschikking van 11 oktober 1962, ondertekend door de President van de Hoge Autoriteit, waarbij verzoeker een vaste aanstelling als hoofdadministrateur werd geweigerd. Voorts werd bij deze beschikking het contract van Leroy als ambtenaar in tijdelijke dienst per 30 juni 1962 ontbonden verklaard en werd hij met ingang van 1 juli 1962 aangesteld als hulpfunctionaris bij het Directoraat-Generaal Kolen en ingedeeld in categorie A, groep 1, klasse 3 van de tabel voor de basissalarissen, bedoeld in artikel 63 van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden. Tegen deze beschikking richt zich het beroep 16-63, dat Leroy op 5 maart 1963 aanhangig maakte.

II – Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker in de zaak 35-62* in zijn inleidend verzoekschrift concludeert, dat het den Hove behage:

„De bestreden beschikking nietig te verklaren, met alle rechtsgevolgen van dien; te verstaan dat deze nietigverklaring mede die van de integratieprocedure omvat en dat in het bijzonder zijn geval opnieuw aan de integratiecommissie moet worden voorgelegd, nadat een nieuw rapport, gebaseerd op concrete gegevens, zal zijn opgesteld;

Te verstaan dat de Hoge Autoriteit gehouden is, de door verzoeker tengevolge van de onwettigheid van de bestreden beschikking geleden schade

te vergoeden en de Hoge Autoriteit te veroordelen tot zodanige schadevergoeding als het Hof zal vermenen te behoren;

De Hoge Autoriteit van de E.G.K.S. te veroordelen tot vergoeding van alle kosten, die het gevolg zijn van dit geding";

Overwegende dat *verweerster* in haar verweerschrift concludeert, dat het den Hove behage:

„Niet-ontvankelijk, althans ongegrond te verklaren het beroep, ingesteld door André Leroy tegen de brief van 5 september 1962, welke inlichtingen bevat te zijnen behoeve, is ondertekend door de Directeur van de Personeelsdienst bij het Directoraat-Generaal Administratie en Financiën van de Hoge Autoriteit van de E.G.K.S. en waarbij aan verzoeker is medegedeeld dat hij niet in vaste dienst wordt aangesteld ex artikel 93 van het Statuut, doch in dienst blijft op contract als hulpfunctionaris;

Met alle rechtsgevolgen van dien, in het bijzonder ten aanzien van de kosten";

Overwegende dat *verzoeker in de zaak 16-63* in zijn inleidend verzoekschrift concludeert, dat het den Hove behage:

„De voeging van deze zaak met de zaak 35-62 te bevelen;

De bestreden beschikking nietig te verklaren, met alle rechtsgevolgen van dien; te verstaan dat deze nietigverklaring mede die van de integratieprocedure omvat en dat in het bijzonder zijn geval opnieuw aan de integratiecommissie moet worden voorgelegd, nadat een nieuw rapport, gebaseerd op concrete gegevens, zal zijn opgesteld;

Te verstaan dat de Hoge Autoriteit gehouden is, de door verzoeker tengevolge van de onwettigheid van de bestreden beschikking geleden schade te vergoeden en de Hoge Autoriteit te veroordelen tot zodanige schadevergoeding als het Hof zal vermenen te behoren;

De Hoge Autoriteit van de E.G.K.S. te veroordelen tot vergoeding van alle kosten, die het gevolg zijn van dit geding";

Overwegende dat *verweerster* in haar verweerschrift concludeert dat het den Hove behage:

„Te verwerpen het beroep, ingesteld door André Leroy tegen de beschikking van de President van de Hoge Autoriteit van de E.G.K.S. van 11 oktober 1962, waarbij is bepaald dat hij niet in vaste dienst wordt aangesteld ex artikel 93 van het Statuut, doch in dienst blijft op contract als hulpfunctionaris:

Met alle rechtsgevolgen van dien, in het bijzonder ten aanzien van de kosten";

III – Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

A. *TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID*

Zaak 35-62

Bij verweerschrift bestrijdt *verweerster* de ontvankelijkheid van het beroep, daar de hierbij aangevallen brief van 5 september 1962 geen beschikking zou vormen. Dit zou blijken uit de brief zelf, waarbij in een post-scriptum werd aangekondigd, dat verzoeker op korte termijn een afschrift van de beschikking van de President van de Hoge Autoriteit zou ontvangen. Hoewel het ongunstige advies omtrent de vaste aanstelling van Leroy reeds op 2 juli 1962 door de integratiecommissie was uitgebracht, kon de formele beschikking om zuiver technische redenen niet terstond worden genomen. Daar het contract van Leroy als ambtenaar in tijdelijke dienst op 30 juni afliep en hij er belang bij had, op de hoogte te zijn van zijn positie, ten einde voor de toekomst maatregelen te kunnen treffen, in het bijzonder ten aanzien van het contract als hulpfunctionaris dat men had besloten hem aan te bieden, meende de Directeur van de Personeelsdienst betrokkene hieromtrent te moeten inlichten. Volgens verweerster was er dus slechts sprake van een inlichting, die de Directeur van de Personeelsdienst, na contact te hebben opgenomen met de President, doch op eigen verantwoordelijkheid, had verstrekt. De bedoelde brief was daarom niet vatbaar voor beroep.

Bij repliek voert *verzoeker* aan, dat de aanhef van de brief: „Tot mijn spijt moet ik U berichten dat de President heeft besloten: a) U niet in vaste dienst aan te stellen in de zin van artikel 93 van het Statuut . . . ." er op wijst, dat kennis wordt gegeven van een beschikking. Onder deze omstandigheden is verzoeker van oordeel dat, indien hij deze brief niet had aangevallen en de kennisgeving van een formele beschikking had afgewacht, de Hoge Autoriteit er zich op

zou hebben beroepen dat het beroep tardief was ingesteld, ingeval hij de termijn zou hebben berekend vanaf 5 december, datum van de bedoelde kennisgeving.

Verweerster merkt bij dupliek op, dat verzoeker de begrippen beschikking en de kennisgeving van een beschikking met elkaar verwart: slechts tegen een beschikking kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. De veronderstelling van verzoeker omtrent hetgeen de Hoge Autoriteit had kunnen doen indien hij de brief niet had aangevallen, is dus van iedere grond ontbloot.

Zaak 16-63

De ontvankelijkheid van het beroep wordt door *verweerster* niet bestreden.

B. *TEN PRINCIPALE*

a) *Onregelmatigheid van de integratieprocedure*

Verzoeker merkt op dat, daar er geen geschreven regels zijn waardoor de integratiecommissie, bedoeld in Bijlage X van het Statuut, zich moet laten leiden, een beroep dient te worden gedaan op algemene rechtsbeginselen. Waar de z.g. integratieprocedure slechts inhoudt, dat ambtenaren die reeds bij de E.G.K.S. in dienst waren een vaste aanstelling verkrijgen, dient een evenwicht te worden bereikt tussen enerzijds het algemene belang van de Instelling, dat inhoudt dat degenen die worden aangesteld zo bekwaam mogelijk zijn, en anderzijds het bijzondere belang dat de ambtenaren hebben bij een vaste werkkring. Het is daarom van belang, dat de beoordelingen door de superieuren niet de enige informatiebronnen voor de commissie zijn, doch dat de kandidaten voor een vaste aanstelling zich ook op de hoogte kunnen stellen van alle inlichtingen die aan de commissie worden verstrekt, opdat eventueel onjuiste inlichtingen kunnen worden rechtgezet. De aanstellingsprocedure moet daarom in ruime mate een contradictoir karakter dragen. In het bijzonder is verzoeker van mening dat, indien over een ambtenaar een ongunstige beoordeling wordt opgemaakt door zijn chef, beiden gezamen-

lijk dienen te worden gehoord op verzoek van de ambtenaar. Doch in casu heeft de commissie het verzoek van Leroy om samen met Maillet, de chef die een ongunstige beoordeling voor zijn vaste aanstelling had gegeven, te worden opgeroepen, afgewezen.

Voorts was de procedure onregelmatig omdat, zoals blijkt uit het uittreksel van de notulen van de zesde vergadering van de integratiecommissie op 20 juni 1962, aan verzoeker niet volledig mededeling was gedaan van de notulen van de vorige vergaderingen van de commissie, in het bijzonder van die, waarin de heer Nora, Directeur-Generaal van het Directoraat-Generaal Economie-Energie, was gehoord. Aan verzoeker was slechts een mondelinge samenvatting verstrekt van de door Nora verschafte inlichtingen, zonder dat hij op de hoogte was gesteld van het volledige proces-verbaal van dit verhoor.

Verweerster antwoordt hierop, dat de integratiecommissie geen rechterlijke instantie is en dat weliswaar op de procesgang voor deze commissie het algemene rechtsbeginsel „audi et alteram partem" van toepassing is, doch tevens moet worden erkend, dat zij vrij is in de keuze van de daartoe te gebruiken middelen, daar de processuele garanties, die in casu dienen te worden gewaarborgd, niet noodzakelijkerwijs gelijk zijn aan de eisen, die aan de gewone rechtspraak kunnen worden gesteld, gelijk verzoeker schijnt te willen. Wel heeft de commissie tweemaal Leroy gehoord, doch zij heeft het ongewenst geacht hem samen met zijn chef op te roepen.

Wat betreft de door Nora gemaakte opmerkingen stelt verweerster, dat verzoeker niet ontkent dat hij daarvan kennis heeft genomen en in staat is gesteld zich erover uit te laten; hiermede is in voldoende mate voldaan aan de vereisten van een contradictoire procesgang.

b) *Onvoldoende motivering van de beschikking*

In de zaak 35-62 stelt *verzoeker,* dat de beschikking waarbij hem een vaste aanstelling is geweigerd niet met redenen is omkleed. De brief van 5 september 1962, houdende kennisgeving aan verzoeker van de beschikking waarbij hem een vaste aanstelling is geweigerd, is niet van een motivering voorzien; eerst geruime tijd na de be-

streden beschikking is hij in kennis gesteld van de gronden van het advies van de integratiecommissie; pas op 14 november 1962 zijn de notulen van de vergaderingen van deze commissie op zijn verzoek aan Leroy ter hand gesteld.

Indien het Hof, niettegenstaande deze feiten, van oordeel mocht zijn dat de motivering van het advies van de commissie de ontbrekende motivering van de met het beroep 35-62 bestreden beschikking kan vervangen, is de motivering van het advies toch onvoldoende, immers te algemeen om Leroy in staat te stellen tegenbewijs te leveren.

Deze motivering zou zelfs dan onvoldoende zijn, indien zou worden aangenomen dat de commissie in haar advies heeft bedoeld de motivering van de door Maillet opgestelde beoordeling over te nemen, want laatstgenoemde motivering draagt een uitermate algemeen en subjectief karakter.

In de zaak 16-63 gaat verzoeker ervan uit dat, daar de Hoge Autoriteit ten aanzien van de vaste aanstelling van haar ambtenaren een gebonden bevoegdheid heeft in die zin dat, wanneer de integratiecommissie een ongunstig advies over een ambtenaar heeft uitgebracht, dit advies ingevolge Bijlage X van het Statuut belet dat betrokkene in vaste dienst wordt aangesteld, het rechterlijk toezicht van het Hof zich moet richten op de motivering van dit advies. Op dit punt geeft hij een herhaling van dezelfde bezwaren, die reeds in de zaak 35-62 zijn aangevoerd.

In het verweerschrift in de zaak 35-62 voert *verweerster* aan, dat de brief van 5 september geen motivering behoefde, daar hierin geen beschikking lag opgesloten. Voorts stelt zij dat, daar de werkelijke grond voor de weigering berust op het ongunstige advies van de integratiecommissie, deze grond, mits feitelijk juist, voldoende is.

In beide zaken voert verweerster aan, dat de commissie bij uitsluiting bevoegd is te beoordelen, of de ambtenaar geschikt is om de werkzaamheden te vervullen waarvoor hij is aangesteld, zodat noch

de Hoge Autoriteit noch het Hof een gunstig oordeel in de plaats kunnen stellen van een ongunstig oordeel van de commissie.

Verzoeker antwoordt hierop, dat de omstandigheid dat de Hoge Autoriteit aan het advies van de integratiecommissie was gebonden voor zover dit voor de betrokkene ongunstig uitviel, het Hof van Justitie niet mag beletten, toezicht uit te oefenen op de gronden die de integratiecommissie tot haar oordeel hebben gebracht.

Bij dupliek stelt *verweerster,* dat op het gedrag van Leroy uit de laatste tijd alsmede op zijn werk niet alleen aanmerkingen zijn gemaakt door de chef van verzoeker, Maillet, doch ook door de Directeur-Generaal van het Directoraat-Generaal Economie-Energie, Nora, alsmede door de adjunct-Directeur-Generaal bij hetzelfde Directoraat-Generaal, Regul. Verweerster geeft toe, dat het Hof het recht heeft na te gaan of de in de bestreden beschikking aangevoerde gronden feitelijk juist zijn en welke rechtsgevolgen daaraan moeten worden toegekend, doch zij ontkent dat het Hof kan nagaan of het optreden van Leroy van dien aard was, dat ten aanzien van zijn vaste aanstelling terecht ongunstig is geadviseerd: dat zou tot gevolg hebben dat het oordeel van het Hof voor dat van de administratie in de plaats werd gesteld.

c) *Feitelijke onjuistheid van de motivering*

Verzoeker herinnert aan het arrest Mirossevich, waarin het Hof van Justitie, hoewel van mening dat de beoordeling van de bekwaamheden der kandidaten voor de vervulling van bepaalde taken behoort tot de discretionaire bevoegdheid van het bestuursgezag, zich niettemin de controle heeft voorbehouden op de middelen welke mogelijk tot deze waardering hebben geleid. Verzoeker leidt hieruit af, dat de ambtenaar het recht heeft, de feitelijke juistheid van de gronden waarop de bestreden beschikking berust voor het Hof te bestrijden.

Waar in het rapport van Maillet aan verzoeker wordt verweten, dat hij onvoldoende initiatief aan de dag heeft gelegd bij de vervulling van zijn werkzaamheden, stelt verzoeker, dat de verklaring die

Maillet voor deze beoordeling heeft gegeven — nl. dat hij nimmer concrete voorstellen zou hebben gedaan voor het doen van nieuwe onderzoekingen — volkomen in strijd is met de waarheid, daar verzoeker verschillende malen concrete voorstellen heeft gedaan voor onderwerpen, die in studie zouden kunnen worden genomen. Verzoeker verwijst hiervoor naar de feiten die zijn vermeld in de opmerkingen die hij omtrent het integratierapport had ingediend. Hij stelt dat deze feiten door de administratie niet zijn ontkend en vordert, dat deze zal worden uitgenodigd de verschillende nota's en werkstukken van zijn hand over te leggen. Voorts biedt hij aan, door middel van getuigen zijn beweringen op dit punt te bewijzen.

Naar aanleiding van het verwijt, dat hij er in het algemeen niet in slaagde de opgedragen taken alleen te vervullen, merkt verzoeker op, dat zijn taak als statisticus bestond in het verrichten van voorbereidende werkzaamheden en dat het niet zijn werk was, nota's op te stellen en statistieken te commentariëren.

Wat de voltooiing en de duur van zijn werkzaamheden betreft, stelt verzoeker dat hij de hem opgedragen werkzaamheden binnen de gestelde termijnen heeft verricht.

Verweerster voert hiertegen aan, dat dit betoog ten doel heeft het oordeel van het Hof in de plaats te stellen van het oordeel van de integratiecommissie, hetgeen niet geoorloofd is. Uit het arrest Mirossevich mag niet worden afgeleid, dat het Hof het recht heeft, een waardeoordeel te geven, want in deze zaak beperkte het Hof er zich toe, na te gaan of een ambtenaar op proef de gelegenheid had gehad gedurende de proeftermijn voldoende blijk van zijn bekwaamheid te geven. In casu beklaagt verzoeker er zich evenwel niet over, dat hij gedurende de tijd van zijn tewerkstelling bij de Hoge Autoriteit gebrek had aan werk.

d) *Détournement de pouvoir*

Volgens *verzoeker* zou Maillet uit persoonlijke vijandschap een voor hem ongunstig integratierapport hebben opgesteld, om te beletten dat hij, hoewel men vroeger over zijn werkzaamheden tevreden

was, in vaste dienst zou worden aangesteld. In deze richting wijst onder meer de omstandigheid, dat Leroy zijn werkzaamheden zo goed verrichtte, dat zijn aanstelling twee achtereenvolgende malen werd verlengd en hij via een post ad interim tot een hogere rang werd bevorderd, voorts de omstandigheid dat het voor verzoeker ongunstige rapport geen enkel concreet feit vermeldt, alsmede een onheuse opmerking die Maillet zou hebben geschreven op een voor Leroy bestemde reisopdracht.

Verweerster antwoordt hierop, dat vóór de komst van Nora en Maillet de vroegere chef van Leroy hem niet anders had beoordeeld dan Maillet, wiens oordeel wordt bevestigd door Nora en Regul. Heeft het oordeel over Leroy een wijziging ondergaan ten opzichte van de gunstige beoordeling die hij in het begin genoot, dan is dit te wijten aan het dubbele feit, „enerzijds, dat hij, hoewel een goed statisticus, niet meer voldeed toen hij op een hogere post kwaliteiten als econoom aan de dag moest leggen en anderzijds, dat betrokkene voortdurend alleen schijnt te willen werken en ernstige moeilijkheden ondervindt om dit in groepsverband te doen, terwijl hij als administrateur ad interim in teamverband had behoren te werken". Wat betreft de opmerking, die Maillet op een reisopdracht had geschreven, stelt verweerster dat deze, trouwens op zichzelf volkomen terecht gemaakt, voorkomt op een stuk, dat „een persoonlijke aangelegenheid van Maillet en Leroy" zou zijn gebleven.

e) *De vordering tot schadevergoeding*

Verzoeker stelt dat hij schade heeft geleden, in de eerste plaats doordat afbreuk is gedaan aan zijn eer en goede naam. Op 225 ambtenaren is de vaste aanstelling alleen geweigerd aan Leroy en aan een ander, terwijl aan een derde ambtenaar een termijn is verleend om zijn bekwaamheden te tonen.

De bestreden beschikking zou voorts het materiële bestaan van verzoeker hebben geschaad, daar hij zich in de onmogelijkheid bevindt voorzieningen te treffen voor de toekomst, zolang het geschil niet is beslist. Zelfs in geval van vernietiging van de bestreden maatregel lijdt hij daardoor schade.

Verweerster verwijst naar haar voorafgaande opmerkingen om verzoekers aanspraak op schadevergoeding af te wijzen. Zij wijst er voorts op, dat verzoeker nog steeds in dienst is van de Hoge Autoriteit met dezelfde bezoldiging als vroeger en dat hij te allen tijde het recht heeft, deel te nemen aan de vergelijkende onderzoeken die voor de aanstelling van ambtenaren worden georganiseerd.

IV – Procedure

Overwegende dat de procedure een regelmatig verloop heeft gehad;

dat de Eerste Kamer van het Hof bij beschikking van 20 maart 1963, overwegende dat de zaken 35-62 en 16-63 verknocht zijn, op verzoek van Leroy de beide beroepen ter zake van de procedure en van het wijzen van arrest heeft gevoegd;

dat verzoeker op 22 juni 1963 een vordering in kort geding heeft ingesteld tot opschorting van de tenuitvoerlegging van de in beide zaken bestreden beschikkingen;

dat de President van het Hof in kort geding bij beschikking van 16 juli 1963, na partijen te hebben gehoord, deze vordering niet-ontvankelijk heeft verklaard;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende dat verweerster stelt, dat de brief, die met het beroep 35-62 wordt bestreden, niet een beschikking is, doch slechts de kennisgeving bevat van een door de President van de Hoge Autoriteit nader te nemen beschikking;

Overwegende dat de formele beschikking van de President van de Hoge Autoriteit eerst van 11 oktober 1962 dateert;

dat derhalve de met het beroep 35-62 bestreden brief, die slechts door een ambtenaar is ondertekend, geen andere betekenis kon hebben dan dat de inhoud van een toekomstige beschikking ter kennis van betrokkene werd gebracht;

dat het beroep 35-62 mitsdien niet-ontvankelijk dient te worden verklaard;

Overwegende evenwel dat, hoewel enerzijds het ongebruikelijke karakter, dat deze door verweerster gevolgde weg kenmerkt, kan worden verklaard door het verlangen, verzoeker zekerheid te verschaffen omtrent zijn positie nadat de integratiecommissie te zijnen aanzien een negatief advies had uitgebracht, anderzijds de bewoordingen van de brief niettemin van dien aard waren, dat de geadresseerde in de mening kon verkeren dat de beschikking van de President van de Hoge Autoriteit, waarbij hem een vaste aanstelling werd geweigerd, reeds was genomen;

dat deze omstandigheid de beslissing ten aanzien van de proceskosten dient te beïnvloeden;

Overwegende dat de ontvankelijkheid van het beroep 16-63 door verweerster niet wordt betwist en geen aanleiding geeft tot opmerkingen ambtshalve;

Ten principale

HET MIDDEL BETREFFENDE ONREGELMATIGHEID VAN DE INTEGRATIEPROCEDURE

Overwegende dat verzoeker stelt, dat de z.g. integratieprocedure een volledig contradictoir karakter dient te dragen;

Overwegende dat het negatieve advies van de integratiecommissie krachtens Bijlage X, sub 2, van het Statuut van de ambtenaren van de E.G.K.S. het tot aanstelling bevoegde gezag bindt; dat de commissie, alvorens een dergelijk advies uit te brengen, de betrokkene in staat dient te stellen opmerkingen te maken omtrent de factoren die van invloed kunnen zijn op zijn benoeming;

dat verzoeker zich in casu erover beklaagt dat dit vereiste niet in acht is genomen, omdat het proces-verbaal van het verhoor van de Directeur-Generaal van het Directoraat-Generaal Economie en Energie niet aan hem is medegedeeld, alsmede omdat zijn rechtstreekse chef en hij zelf niet gezamenlijk door de integratiecommissie zijn gehoord;

Overwegende dat, zonder dat een onderzoek behoeft te worden ingesteld naar de bewering van verzoeker, dat hij er recht op had bedoelde mededeling te ontvangen en samen met zijn chef te worden gehoord, dient te worden opgemerkt dat de gevolgde procedure alleen dan wegens het ontbreken van de mededeling een onregelmatig karakter zou dragen, indien deze omissie tot gevolg had gehad dat verzoeker niet in staat was geweest zijn mening omtrent de opmerkingen door Nora over hem gemaakt aan de integratiecommissie kenbaar te maken;

dat dit in casu niet het geval is, daar verzoeker op de hoogte is gebracht door middel van een korte samenvatting van deze opmerkingen;

dat bovendien, nadat verzoeker vervolgens in staat was gesteld kennis te nemen van al hetgeen in de stukken betreffende de integratieprocedure op hem betrekking had, zoals blijkt uit de brief van verweerster aan hem van 31 oktober 1962, hij evenwel noch ten overstaan van de administratie, noch ten overstaan van het Hof enig bezwaar heeft gemaakt omtrent de inhoud van de opmerkingen, die Nora ten overstaan van de integratiecommissie over hem had gemaakt en die zijn vermeld in de notulen van de vergadering van 21 mei 1962;

dat, wat betreft de omstandigheid dat verzoeker en zijn rechtstreekse chef niet gezamenlijk zijn gehoord, dient te worden opgemerkt, dat, zoals blijkt uit de notulen van de vergadering van de integratiecommissie op 20 juni 1962, verzoeker in deze vergadering had verklaard, dat hij wat betreft zijn verzoek om met zijn hiërarchische chefs te worden geconfronteerd genoegen nam met de mondelinge inlichtingen van de heer Signorini, voorzitter van deze commissie;

dat bijgevolg het middel betreffende onregelmatigheid van de integratieprocedure niet kan slagen;

ONVOLDOENDE MOTIVERING

Overwegende dat verzoeker stelt, dat het advies van de commissie niet behoorlijk met redenen is omkleed;

Overwegende dat volgens artikel 25, lid 1, van het Ambtenarenstatuut iedere nadelige beslissing met redenen dient te zijn omkleed;

dat aan dit vereiste is voldaan, wanneer op duidelijke en ondubbelzinnige wijze blijkt van de gronden waarop de nadelige beslissing berust;

Overwegende dat de integratiecommissie in haar rapport van 16 juli 1962 verklaart, dat haar ongunstig advies omtrent de vaste aanstelling van Leroy „werd uitgebracht op grond van het rapport over de vaste aanstelling, opgemaakt door de directe chef van betrokkene, van de door laatstgenoemde met betrekking tot dit rapport gemaakte opmerkingen, na bestudering van het dossier en nadat de heer Leroy en zijn superieuren waren gehoord";

dat inderdaad de commissie zich duidelijker en nauwkeuriger had kunnen uitlaten omtrent de gegevens die betrekking hadden op de geschiktheid van verzoeker om de werkzaamheden te verrichten waarvoor hij was aangesteld, en met het oog waarop zij haar ongunstig advies had uitgebracht;

dat evenwel, nu de commissie in de eerste plaats heeft verwezen naar de beoordeling door de rechtstreekse chef van verzoeker, er geen twijfel aan kan bestaan dat de opmerkingen, die in deze beoordeling zijn vervat en tevens zijn bevestigd door de Directeur-Generaal onder wie verzoeker ressorteerde, de gronden vormen voor bedoeld advies;

dat deze mening trouwens wordt bevestigd door het feit, dat verzoeker niet heeft nagelaten kritiek te oefenen op de opmerkingen, die zijn vervat in het rapport van zijn hiërarchische chef;

dat verzoeker er zich over beklaagt, dat deze opmerkingen van algemene en subjectieve aard zijn;

dat dient te worden opgemerkt, dat dit rapport ten doel had een oordeel te geven omtrent het gedrag van Leroy in het algemeen;

dat er bijgevolg geen bezwaar tegen kan worden gemaakt, dat dit rapport niet in bijzonderheden afdaalt en geen melding maakt van afzonderlijke feiten;

dat derhalve, hoewel hierboven is vastgesteld dat de motivering van het advies van de commissie niet zeer nauwkeurig is, dit niet belet de vraag te beoordelen of het advies gegrond is, daar de motivering voldoende is bepaald door de daarin voorkomende verwijzing naar het rapport, dat is opgesteld door de chef van verzoeker;

dat dit gebrek geen voldoende grond oplevert om de bestreden beschikking te vernietigen;

dat derhalve dient te worden overgegaan tot het onderzoek van het middel betreffende de gegrondheid van de beschikking;

FEITELIJKE ONJUISTHEID VAN DE MOTIVERING

Overwegende dat verzoeker kritiek oefent op het door zijn chef opgestelde rapport, wat betreft de drie punten waarbij de vermelding „onvoldoende" is geplaatst;

Overwegende dat deze beoordeling kon geschieden op grond van de door verzoeker verrichte werkzaamheden en van zijn gedrag in de dienst sedert hij de functie no. 30 ad interim bekleedde, dat wil zeggen gedurende een periode van ongeveer twee jaar;

dat deze beoordeling is bevestigd door de Directeur-Generaal onder wie verzoeker ressorteerde;

dat dient te worden opgemerkt, dat de bezwaren van verzoeker geen betrekking hebben op de materiële juistheid van feitelijke con-

stateringen waaromtrent objectieve verifiëring mogelijk is, noch op objectief controleerbare stellingen, doch gecompliceerde waardeoordelen betreffen, de juistheid waarvan aan controle door het Hof is onttrokken op grond van de aard en de inhoud van deze waardeoordelen zelf;

dat deze grief derhalve dient te worden verworpen, zonder dat een onderzoek behoeft te worden ingesteld naar de juistheid van de kritiek, die in het rapport is vervat;

HET MIDDEL DÉTOURNEMENT DE POUVOIR

Overwegende dat verzoeker stelt, dat zijn rechtstreekse chef een voor zijn aanstelling ongunstige beoordeling zou hebben gegeven, omdat deze hem persoonlijk slecht was gezind;

Overwegende dat de ter ondersteuning van deze stelling door verzoeker aangevoerde feiten weliswaar doen vermoeden, dat de verhouding tussen Maillet en hem niet zonder moeilijkheden was, doch toch niet van dien aard is, dat deze slechte verstandhouding de beslissende oorzaak blijkt te zijn geweest van de ongunstige strekking die het rapport kenmerkt;

dat dit middel derhalve behoort te worden verworpen;

VERZOEK TOT SCHADEVERGOEDING

Overwegende dat verzoeker stelt te zijn benadeeld, doordat de bestreden beschikking aan zijn eer en goede naam afbreuk doet en zijn bestaan in moeilijkheden brengt;

Overwegende dat, zoals uit bovenstaande overwegingen blijkt, de bestreden beschikking geen van de gebreken vertoont waarop verzoeker zich beroept;

dat een beschikking, welker onwettigheid niet is aangetoond, alleen dan een dienstfout kan opleveren en derhalve schade toebrengen aan de eer en goede naam van betrokkene, wanneer deze beschikking te zijnen aanzien overbodige kritiek bevat;

dat dit in casu niet het geval is, daar de motivering van de bestreden beschikking tot het strikt noodzakelijke is beperkt;

dat bijgevolg verzoeker geen aanspraak heeft op vergoeding voor schade, die hem eventueel door de bestreden beschikking zou zijn berokkend;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;

Overwegende dat volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in de door de ambtenaren van de Gemeenschappen aanhangig gemaakte gedingen de door de Instellingen gemaakte kosten te haren laste blijven, onverminderd het bepaalde in artikel 69, paragraaf 3, 2e lid;

dat volgens artikel 69, paragraaf 3, lid 2, van dit Reglement het Hof een partij die in het gelijk wordt gesteld, kan veroordelen tot vergoeding aan de wederpartij van de kosten welke zij ten laste van laatstgenoemde heeft veroorzaakt, indien het Hof van oordeel is, dat deze kosten vergeefs zijn aangewend;

Overwegende dat een aan verweerster te wijten gedraging voor verzoeker aanleiding is geweest tot het instellen van twee beroepen, hoewel hij met één enkel beroep had kunnen volstaan, indien de brief van 5 september 1962 minder dubbelzinnig was gesteld;

dat evenwel, nadat de formele beschikking was afgekomen die met het beroep 16-63 wordt bestreden, verzoeker had dienen te begrijpen dat hij geen belang meer had bij de voortzetting van de zaak 35-62 en voor deze zaak redelijkerwijs afstand van instantie had dienen te doen;

dat er derhalve aanleiding toe bestaat verzoekers kosten te compenseren op de wijze als hieronder nader zal worden aangegeven;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Personeelsstatuut van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

Rechtdoende,

Verklaart het beroep 35-62 niet-ontvankelijk, verwerpt het beroep 16-63;

Compenseert de kosten in dier voege, dat verzoeker de kosten draagt, die in de zaak 35-62 zijn gemaakt na de kennisgeving van de beschikking van de President van de Hoge Autoriteit d.d. 11 oktober 1962, en dat verweerster de overige kosten alsmede haar eigen kosten draagt;

Veroordeelt verzoeker in de kosten van de zaak 16-63, met dien verstande dat de door verweerster gemaakte kosten te haren laste blijven;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen en ondertekend te Luxemburg op vijf december negentienhonderddrieënzestig.

TRABUCCHI DELVAUX STRAUSS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op vijf december negentienhonderddrieënzestig.

De Griffier,
A. VAN HOUTTE

De President van de Eerste Kamer,
A. TRABUCCHI